mis piddi ainoúkſi kaudma, ei jätnud temmale ei páwa egga óód úhtegi wahhet, ſiis langes temma wimaks pitka ja walluſa haige wodi peále. Mees ei jätnud omma kórtſi móllamiſt mitte mahha, mis tarwis temma keik maia asjo ennamiste puhhas árramúús. Lapſed, kelle hulgaſt üllemal nimmetud Maria wannem olli, winguſid nálja párraſt ónnetuma emma kórwade ees.

Waene weike Maria olli úhhel páwal keſk metſa ſeeſt úhhe kaunis ſure okste kimbo korjanud ja istus ſeál puhkamisſe tarwis mahha. Linnud laulſid temma úmber nago neil olleks halle meel ſelle waewatud nore hinge párraſt, ja tahtſid temma ſúddant ſuggu jahhutada. Wimaks langes lapſe pea waikſel wiſil rinnal peále mahha, ja temma hakkas unnistama. Unnenággemisſes olli temma meleſt nenda, nago mees walge hiiigwa ridega ja lahke náoga temma ette astuks. Linnud korjaſid ennaſt troppis mehhe úmber, ja húúdſid úhtepuhko: „Jeſus, Jeſus, anna meile

toito!" Mees wiskas neile táie peoga iwwi ette. Útles ſiis lapſele: „nenda ſaan ka teile teie toiduſt murretſeda, kui tahhate minno pole hoida; kui púate omma hádda weel túkkiks aiaks tassaſe waimoga kannatada ja auſa tó ja waewa lábbi omma háddaliſt pólwe kergitada. Minna ollen, nenda kui lindude káeſt kuulſid, Jeſus, keige óiglaste, ilma ſúta ja jummalakartlikkude armo saatja." Laps kargas keſk omma unne ſeeſt úlles, et ſaaks ſedda lahket armoſaatjat ſúddamelikkult tánnada; agga árkas ſeſt jársko úlles ja ſai núúd arro, et ſedda ei olnud muud kui paljas unnenággeminne, mis temma meelt maggusa lotusſega olli táitnud. Kurwanáolisſel wiſil korjas temma omma okste kimbo ja hakkas koio pole kallama. Hirm tulli peále, ſeſt et olli omma unne lábbi kes teab kui kaua aega wiwitanud, ja wárriſes iſſa tulliſe wihha eeſt.

Tee peál tulli kirriko óppetaja temmaga kokko, kedda laps ei tunnud mitte, ſeſt et

Eesti Meelelahutuslik Kalender 1850. a.